

1 Jürgen Asp arbetar teckning, akryl och akvarell, och gillar växelverkan dem emellan.

2 Akvarellen är en stor teknik, säger Jürgen Asp som i sitt måleri vill vara ett vittne till platsen, återge upplevelsen av den.

3 Vatten, pigment och papper, akvarellens treenighet.

Stenungsund

20 PÅ KARTAN

JÜRGEN ASP

Akvarell & måleri

Han är envis miljökampe, rastlös världsmedborgare och hängiven akvarellist. Som behöver havet, vinden och långa cykelfärder för att samla energi och bilder som skildrar platsens eller hans eget tillstånd. Med känslspröten utfällda växlar Jürgen Asp mellan det yttre och inre.

Alldeles nyinflyttad till bostaden och ateljén i Stenungsund, är redan målningarna, pappersarken och färgerna på plats vid det stora fönstret som vetter mot det som en gång var löparbanor och fotbollsplan. Nu en igenvuxen vinterbrun äng.

– Sedan 80-talet har jag jobbat professionellt med konsten, och gjort allt för att kontinuerligt få vara i ateljén och med mina bilder. Men haft andra arbeten och uppdrag för att betala räkningarna.

Han har arbetat som illustratör, tecknat för tidningar, jobbat som lärare både i skolan och som kursledare på konstutbildningar.

MÅLERI PRÄGLAT AV

– Många konstnärer får jobba på det viset för att få ihop till försörjning, medan man längtar efter tid att genomföra sina projekt som ligger på hyllan och väntar, säger han och menar att det har blivit svårare att vara livnära sig på sin konst.

– Idag ska man vara entreprenör, säljare och konstnär på samma gång.

När Jürgen var sex år flyttade familjen till Liberia och det nordliga, kyligt mörka byttes mot afrikanska färger, värme och röd jord. Efter åren i Afrika bosatte sig familjen i Uddevalla, där Jürgen tecknade och närde konstnärsdrömmar.

– När jag var fjorton såg jag ett gäng konstnärer på tv. De hade vita linneskjortor, var nonchalanta och kaxigt uppkäftiga. Sån ville jag vara, skrattar Jürgen om den där åldern, när det handlar om att hitta sin plats i tillvaron. Tre år senare flyttade han till Stockholm för att få måla och lära mer på Gerlesborgsskolan. Vidare till Hovedskous

målarskola i Göteborg och han minns mötet med staden.

– Jag blev kär. Klev av på stationen och kände genast: Fan, jag har kommit hem.

En uppväxt utan given rot, präglad av Sverige och Afrika, lite västsvensk småstad, lite huvudstad, satte sina spår.

– På ont och gott. Jag har ett rastlöst lite asocialt drag, säger han med ett leende.

– Jag känner mig alltid som världsmedborgare. Jag är svensk, men har väldigt svårt med gränser, och intresserad av andra folk.

På HDK i Göteborg vidarutbildade han sig till designer. Han ritar hus, objekt och skulpturer. Gillar rumsbildningar, spelet mellan mörker och ljus, luften i mellanrummet. I sin konst arbetar han med teckning, akryl och akvarell och inspireras av växelverkan. Där det ena berikar det andra.

– Men man kommer aldrig ifrån den handstil man har.

Den sitter där oavsett teknik. Men han har

om att vara konstnär:

Som humlan som inte vet att den inte kan flyga men gör det ändå.

om konstens uppgift:

Att vara sig själv nog, utifrån personliga erfarenheter och intryck.

om konstvandringen:

Ett nära möte med konst och konstnärer i deras arbete och vardag.

DET INNERSTA

med tiden upptäckt akvarellens egenskaper och möjligheter.

– Det är skönt att stanna kvar i en teknik och utveckla den. Och akvarellen är mycket teknik, förhållandet mellan vatten, pigment och papper. Det är ett så underbart material, tillägger han.

– Jag är tokförälskad i akvarellen för att den är lycklig, tillåter mig att jobba i allt från blont till svart. Akvarellen är stor, och man kan hålla på med den i generationer och ändå inte komma ända fram.

För sådär femton år sedan började han dikta i sina bilder, berätta lite mer, bortom det han såg. Och i samband med förlusten av dottern Klara djupnade bilderna och blev mer introverta och personliga.

– De blev plötsligt små, starka och mer av en känsla, berättar Jürgen som på något vis försökte formulera det obeskrivbara.

När han vände måleriet inåt, blev det samtidigt en utsträckt hand till betraktaren.

– Med de bilderna fick jag kontakt med andra människor och då har man som konstnär ett ansvar att ta hand om den relationen, säger han allvarsamt.

– När jag försöker visualisera känslor tar det mer energi och de är mycket jobbigare att göra och gör mig sårbar, tillägger han, men ändå ett medvetet val.

– Jag öppnar upp en dörr till min värld, sen kan man alltid fråga sig vad man ska berätta.

Den andra sidan av hans bildvärld, den som skildrar hus, boningar, lämningar av mänskligt liv eller där naturen regerar, utgår också från känslor.

– Det handlar om att berätta om upplevelsen av en plats. Att vara ett vittne till att platsen finns, och jag måste berätta. Om ingen återger den, har det inte hänt, säger Jürgen som gillar att måla utomhus, och det vilda i naturen drar, jämte det där att få röra på sig, för-flytta sig per egen maskin.

– Att ensam cykla över Alperna ger input, man träffar folk, har allt man behöver. Det är samtidigt naket men fyllt av frihet.

– Jag målar för att må bra, gör det för mig själv som terapi. Jag har gråtit och skrattat medan jag målat, det är brutalt och vackert på samma gång.

Han tänker sig oljemåleriet som afrikanskt, lite galet, och akvarellen mer japansk, lite lågmäld och kontemplativ.

– Jag hoppar nog där emellan.

Lite som han är. Rastlös, på väg, i rörelse, beroende av naturkrafterna.

Han säger att det tomma arket är skrämmande. Men så släpper det. Bär iväg och koncentrerat letar han efter det där som gör skillnad. Som berättar något om oss människor.

– För nånstans handlar allt om att vi alla andas samma luft. Man kan inte vara en ö och vi influeras ständigt av varandra.